

under hensyntagen til at de vestlige lande havde en lige så stor interesse som udviklingslandene i at inddrage østlandene i samarbejdet om løsningen af udviklingsproblemerne. Man accepterede dog den foreslåede procedure for forhandlingernes indledende fase.

Forhandlingerne mellem udviklingslandene og østlandene kom imidlertid aldrig i gang. Østlandene afviste at forhandle på grundlag af oplægget fra den forberedende komite. For at løse dette proceduremæssige problem fremlagde u-landsgruppen et forslag til strategi, der stort set var identisk med udkastet fra den forberedende komite. Man havde dog for at gøre teksten mere acceptabel for østlandene ændret formuleringen af enkelte paragraffer og i præamblen indføjet en ny paragraf, der byggede på filosofien i det sovjetiske indlæg i debatten. Det hed således, at den heldige gennemførelse af internationale udviklingsbestrebelse i høj grad ville afhænge af en forbedring af den almindelige verdenssituation, herunder især af almindelig og fuldstændig nedrustning, afskaffelse af kolonialisme, racediskrimination, apartheid og besættelse af fremmede staters territorier. Paragraffen mandede ud i, at der burde etableres en nøje forbindelse mellem FN's 2. udviklingstiar og nedrustningstiaaret. Denne paragraf blev ført igen til den endelige tekst, uanset at den med sit politiske indhold af de vestlige lande blev betegnet som et fremmedlegeme i strategien og uanset at den ikke medvirkede til at inddrage de østlige lande i forhandlingerne. De sidstnævnte lande gav i sidste instans udtryk for, at de ikke ville modsætte sig vedtagelsen af en strategi, men ville tage et generelt forbehold om, at de kun kunne tiltræde strategiens indhold i det omfang dette svarede til indholdet af den erklæring, de havde fremsat under generaldebatten.

Drøftelserne under de uformelle møder mellem udviklingslandenes forhandlingsgruppe og de vestlige lande baseredes på den forberedende komites oplæg. Under det første møde anførtes fra dansk side, at alle dele af udkastet måtte være negotiable, således også de paragraffer, hvorom der havde været enighed i komiteen, idet dennes medlemskreds havde været begrænset. Udviklingslandene accepterede i princippet dette, men senere forsøg på at tage sådanne para-

graffer op til debat fik ingen tilslutning. Dette gjaldt bl. a. for forsøg fra Sverige på at styrke afsnittene i strategien vedrørende de sociale aspekter af udviklingsprocessen. Med få undtagelser begrænsedes forhandlingerne således til de tekstafsnit, hvorom der ikke var tilvejebragt enighed i komiteen.

Forhandlingerne var langstrakte og true-des flere gange af sammenbrud som følge af uenighed blandt udviklingslandene om, hvor langt de skulle strække sig for at opnå kompromisløsninger. USA's holdning bidrog utvivlsomt til at øge vanskelighederne. Som følge af omfanget af de amerikanske kapitaloverførsler til udviklingslandene ville kompromisforslag fremsat af USA have en ganske særlig vægt. Den amerikanske delegation prøvede imidlertid ikke at tage et virkeligt initiativ på noget tidspunkt under forhandlingerne.

Det var på forhånd klart, at der ikke ville kunne formuleres en tekst, der kunne vinde ubetinget tilslutning fra alle lande. Det var lige så klart, at en strategi, der blev vedtaget ved en flertalsafgørelse mod betydende industrilandes stemmer, ville være uden mening. Det blev derfor den fremherskende opfattelse blandt udviklingslandene at bestrebelse måtte rette sig mod formuleringer, der bevarede strategiudkastets karakter af et aktionsprogram, men samtidig gjorde det muligt for de vestlige lande at stemme for forslaget med relativt få reservationer.

Et af hovedpunkterne under forhandlingerne var spørgsmålet om, hvorvidt strategien burde indeholde tidsfrister, inden for hvilke de industrialiserede lande skulle iværksætte de i strategien forudsætte foranstaltninger. Resultatet blev, at teksten kom til at indeholde tidsangivelser, som dog udformedes således, at de ikke fik karakter af konkrete forpligtelser.

Det for udviklingslandene vel nok vigtigste problem var fastsættelsen af en tidsfrist for industrilandenes opfyldelse af 1 pct.-målsætningen for overførslen af finansielle ressourcer. Udviklingslandene, hvis oprindelige krav var, at fristen skulle sættes til 1972, valgte i den endelige tekst at indsætte 1975. Dette skyldtes i første række, at Japan under forhandlingerne erklærede at ville kunne acceptere 1975 som frist for målsætningens opfyldelse.